

GENERÁCIÓVÁLTÁS A MAGYAR HARDCORE/PUNK SZÍNTÉREN. EGY ÉS UGYANAZ?

BÁR LÁTSZÓLAG A RADAR ALATT MOZOG, KÁR LENNE TAGADNI, HOGY A HAZAI HARDCORE/PUNK SZCÉNA VISSZANYERTE AZT A PEZSGŐ ÉS DIVERZÍV SOKSZÍNŰSÉGÉT, AMI TÍZ-TIZENÖT ÉVE JELLEMEZTE.

BALI DÁVID. FOTÓ BODNÁR DÁVID.

Az akkor még kamaszként a KultiPLEXbe járó nemzedék tagjai mostanra nőttek fel annyira, hogy saját zenekaraikkal nyomot hagyjanak, az eredmény pedig önmagáért beszél, még úgy is, hogy érezhetően más inspirációkhoz nyúlnak, mint példaképeik. Magyar zenekarok turnézhatnak Európában teljes önértékeléssel, igazolnak külföldi kiadóknál Németországtól Japánig, és ugyanezek a bandák gond nélkül értékesítenek három-négyszáz koncertjegyet a fővárosban. Épp emiatt érdemes áttekinteni a kapcsolódó Rákosi-dalcím szerint is, hogy „hogyan jutottunk ideig”, és mik a jövő nagy kérdései.

Ahhoz kétség sem férhet, hogy a KultiPLEX bezárását követően a Dürer Kert vette át azt a szellemi-tartalmi funkciót, ami lehetőséget biztosított a szubkultúra életben tartásához. A kisebb klubkoncertek és rendszerszerű események – mint a jelen cikknek közvetett címet adó One And The Same vagy a Food Not Bombs bulijai – mellett jóformán minden számottevő hazai zenekar vagy itt tartotta búcsúkoncertjét (**HoldxTrue, New Dead Project**), vagy itt tért vissza egy-egy szomorú apropójú, karitatív alkalomból adódóan (**Bridge To Solace, Newborn, Something Against You, United Side, Kevés, Nesze**). A Dürerpince – avagy DRRPNC – pedig a mai napig életben tartja az underground legkitartóbb hangadó zenekarait (**AMD, Bandanas, Leukémia**).

FÉLELEM A KÖZÉPSZERŰSÉGTŐL

Ebben a látszólagos koncentrátságban két fő irány határozta meg a fővárosi undergroundot az elmúlt öt-hat évben: a defektpunk zeneka-

rok (**Norms, Mudpie, Fake Shakes, Wyrrness, Piss Crystals, Fuseism**) és egy koncertszervező csoportosulás, a No Regret promoterei által alapított zenekarok, mint az **Iron Chains**, a **Cold Reality**, a **Contra** vagy később a **TOUCH**. A ketjük közötti különbség lényegében az eltérő gyökerekből fakadt – a defektpunk zenekarok visszalótték magukat a hetvenes-nyolcvanas évek punkrock nihiljének keserves dühébe, míg a No Regret körében életre hívott projektek többnyire a sokkal metalosabb, kilencvenes évek hajnalán kiteljesedő crucial hangzásvilágot értelmezték újra. Ebben a szigorúbb, feszebb megszólalásba illeszkedett az idén feloszló **Exterminating Angel** is, akik találóan egy Catharsis-dalból választottak nevet. És ahogy a No Regret egyre több környékbeli zenekart is átszábitott Budapestre, úgy saját zenekara is egyre gyakrabban járhattak előbb Szlovákiába, majd Európa többi részébe is. A Cold Reality már a német PWR TRP Recordsnál adhatta ki legutóbbi lemezét, ami minden értelemben áttörés az egész színtérnek, de a TOUCH is látható már a közép-kelet-európai színtéren, sőt, a Defeater-rontember Derek Archambault maga is kipoztolta a Twitterre, mikor megjelent a srárok új lemeze.

CSAK ELŐRE MENJ

Szerencsére a látható vérfrissítésen túl számtalan tapasztalt zenész is újabb és újabb csatornákat keres az önkifejezésre. A **Ghostchant** – amiben Newborn-, The Idoru- és Nadir-tagok zenéinek – metalos crust/hardcore eleget minden értelemben hiánypótló, a **New Dead Project** romjain megalakult **Warren** eddigi egyetlen demója túlmutat

azon, hogy ígéret legyen. Bödecs András (The Idoru) új zenekara, a **Poison Alley** már most toronymagasan a legizgalmasabb melodikus hardcore-produkció az országban, míg a **Wasted Struggle** újradefiniálja önmagát a metalos hardcore-ban, Szalkai Tibor és Nagy Gábor a The Idoru után saját kamaszkorát éli újra a **PMA**-ban, de ugyanítt kell megemlíteni a **Wishes**-t, ami egy metalcore zenekar, a One Reason To Kiss utódjának tekinthető. Itt érdemes kitérni megemlíteni, hogy az elmúlt öt évben mennyire elvált egymástól a két szubkultúra: a két túlélő az élő koncertjeiről hírhedt kerekgyházi **Stubborn**, valamint a saját hangzását teljesen újraértelmező **The Southern Oracle**, de ők továbbra is jellemzően metal és metalcore zenekarokkal állnak színpadra.

UGYANAZ A CÉL

A jelenleg aktív és látható nézőközönségnek örvendő zenekarok tagjai jellemzően 18 és 30 között járnak: nyilván épp ez az a korosztály, amelyik a leginkább keresi (vagy kérdőjelezi meg) a helyét a világban, a társadalmi normatívák között vagy a mindennapi életben. Épp emiatt fontos kiemelni, hogy a jelenleg aktív zenekarok egy fragmentált térképet rajzolnak ki, hiszen minden régióban más zenei-tartalmi inspirációk mosódtak össze, és ez látható különbség – vagy feszültségforrás –, ha műfajdefiníciós kérdések szerint próbálunk igazságot tenni. Ami öt éve még élesen meghúzható határvonal volt a metalcore-zenekarok modellkövetései és a hardcore/punkbandák üzenete között – bár összemérésük így is voltak mindenhol: ahogy a **Satelles** is minden értelemben kinőtte a

kezdeti időszak hangzásbeli kötöttségeit, úgy az **Anchorless Bodies** is elhagyta a manírokat az évek folytán –, úgy mára látványosabb, ahogy az egyes zsánerek, szövegtémák egymásra hatnak.

És a legszebb ebben a folyamatban a saját természetessége: a közép-keleti ország-részben alakult a jelenlegi két legnépszerűbb zenekar, a zenéjében a punkrockot, a melodikus hardcore-t és metalcore-t is ötvöző, egri **Téveszme** – akik egymaguk több mint négy-száz jegyet értékesítenek csak Budapesten –, valamint a második hullámos youth crew-k pozitív tartását a punkrock nyers erejével és a kelet-európai valóságképpel elegyítő **Hanoi**. Mindkét zenekar magyar nyelvű dalokkal nőhet ki magát öt-nyolc év kitaró munkáját követően, látható és folyamatosan frissülő közönségbázist kiépítve. További párhuzam mindkét zenekar utánpótlás-formáló szerepköre: a Téveszme lényegében maga nevelte ki a sokáig előzenekarként vitt **PETOFI**-t, akik zeneileg jóval közelebb állnak a metalcore-hoz, mégis az egyik legnagyobb keményzenei ígéret az országban, valamint a **nemecseket**, ami nagyban visszanyúl a kilencvenes évek hazai punkrockjához is – szigorúan mai gondolatisággal –, a Hanoi pedig a This Is Bihar eseménysorozattal alapozta meg, hogy Debrecen kikerülhetetlen célpontja legyen minden zenekarnak. Magyar nyelven hasonló üzenetközpontúsággal és zeneiséggel jóformán csak a **Tragic** említhető meg Budapestről, bár a külföldre járó zenekarok többsége – mint a Wasted Struggle, a Cold Reality, a TOUCH vagy a Satelles – egyébként a fővárosban székel. És bár egyetlen magyar nyelvű dala van, mégis emblematicusá válhatott a fentebb is említett, miskolci Anchorless Bodies: túlzás nélkül leírható, hogy a *Harag* generációs himnuszává vált (bár Miskolc így sem gyökértelen: itt volt aktív a **Hold On Through All**, és a *Chiller Than Most* fanzine is itt íródik). Veszprémnek köszönhetők korábban a **PFA**-t és a **Think Against** is,

a város jelenlegi legizgalmasabb zenekara pedig a **Makeshift Promise**, akik a poppunkot a műfaj gyökereinél, és nem kommersz kiteljesedésénél ragadják meg, Pécsset pedig a black metalos élő **Cvlt of Grace** a legmegbízhatóbb bástya. Érdekes egyébként, hogy Pécsset nincs látható hardcore/punk klubélet – miközben Veszprémben ott a Szigony, Szegeden a Grand Café, Miskolcon a Factory, Egerben a Zöld Pecset, Esztergomban a Sportalsó –, bár a Fishing On Orfűn tematikus napként is összeállítanak a szervezők egy ilyen programot: idén 22-én a PMFC színpada szól majd erről.

SOHA NINCS VÉGE

Az internet és a webkettő előretörésével a jelenleg látható vagy most feltörő zenekarok alapjaiban is másképp állnak az információ-szerzéshez: nyilván elveszett már a zenecserélés analóg romantikája, ami csak felerősíti azt, hogy nemcsak más impulzusokból táplálkoznak a jelenleg aktuális zenekarok, hanem másképp tekintenek saját hatásaikra is. Ettől függetlenül az elmúlt években újra virágzik itthon a fanzine-kultúra: az *I Drink Milk Records* utódjának is tekinthető *Chiller Than Most* egyértelműen nemzetközi célú és színvonalú zine. Méhész Attila kellő alázattal reflektál a műfaj múltjára – főleg a nyolcvanas-kilencvenes évek meghatározó pitchereire, zeneszerzőire, kiadóira –, a hazai igényeket pedig a két nyelven is megjelenő *Reaction* fedi le teljes mértékben. Az, hogy Sabján Bence ismét aktív, az egyik legjobb dolog, ami történhetett a most huszoneves fiatalokkal, akik szintén önreflexióval találkozhatnak a lap hasábjain. Emellett a svéd-magyar szerzőpáros által jegyzett *Value Of Words* is hihetetlenül igényes, és a legaktuálisabb zenekarokat engedi közelebb az olvasóhoz. Szerencsére nem csak ennyiben nyilvánul meg a gyökerekhez való kötődés: jellemzően a zenekaroknak is van igénye arra, hogy a merchandise-gyártáson túl egyéni CD-kkel, kazettákkal, vinyllel rukkolhassanak elő, így a gyűjtemények is méltóképp

fémjelzik, hogy a szubkultúra – minden árnyalatában – él és virul.

A következő kérdés, mint tíz éve is volt, nyilván az utánpótlás biztosítása: az, hogy akik most a közönség soraiban vannak, évek múlva maguk is át akarjanak adni valamit, és ami a legfontosabb, hogy ez természetesen mehesen végbe. És bár fellengzős lehet a most aktív zenekarokat KultiPLEX-nemzedéknek hívni, az biztos, hogy a következő három-öt évben szükség szerű, hogy legalább olyan nyomot hagyasson a mostani tizenévesekben a jelenlegi szintér, mint amilyen inputot ez a generáció kaphatott a saját hőseitől. 📌

(A szerző a Satelles tagja.)

5

KÖTELEZŐ AKTUÁLIS HARDCORE/PUNK DAL AZ ELMÚLT ÉVEKBŐL

TOUCH: *Growing Consciousness* (2017)

Új EP-jén (*Rearrangement*) a TOUCH megtalálta saját hangját: súlyos groove-ok, örvénylő gitárok, és ebben a dalban még Olivier Packolet is vendégeskedik a belga True Colors-ból.

Hanoi: *Átoksúly* (2014)

Legutóbbi lemezével a debreceni Hanoi végképp kinőtte magát, az *Átoksúly* pedig épp olyan elánnal nyitja a *Látóképek* dalcsokrát, amennyire definiálja a zenekart is.

Ghostchant: *Éhínség* (2015)

Jakab Zoltán (*Bridge To Solace, Newborn*), korábban nem írt magyar nyelvű dalt, az *Éhínség* viszont van annyira nyers, dühös és erőteljes, hogy az indokolja is a komfortzónából való kilépést.

Poison Alley: *Break Away, Cast Away, Fade Away* (2016)

Bödecs András (*The Idoru, New Dead Project*) tavaly már bebiztosította, hogy saját zenekara, az idén nagylemezzel készülő *Poison Alley* az egyik legnagyobb hazai exportígéret a melodikus hardcore-on kívül is.

Contra: *Unconditional Hate* (2016)

Kíméletlen, ösztönös és végtelenül zsigeri: a *Contra*hoz fogható zenekar nem volt még itthon, és tekinthetünk rájuk a saját Boston Stranglerünként.

HANOI